

Eleccions

La necessitat de les eleccions es manifesta quan amplis sectors de la societat assumeixen postures d'oposició envers un règim de poder autocràtic, contrari als interessos de les classes populars i, al mateix temps, pels desitjos d'integració per part del franquisme en els organismes internacionals, principalment a la Comunitat Econòmica Europea, cosa que comporta, necessàriament, que la monarquia estigui legitimada democràticament.

Obligats, doncs, per aquests motius més determinants, les Corts, a proposta del Govern Suárez, aprovaren una Llei per a la reforma política i, conseqüentment, ells mateixos varen disoldre's en aprovar la Llei que posteriorment va ser referendada pel poble, el dia 15 de desembre, amb la convocatòria d'un «referendum nacional». Seguidament, el Govern va redactar la Llei que tenia de regular les eleccions per escollir les noves Corts que en aquest nou cas estan compostades per dues Cambres: el Congrés i el Senat, que tenen la feina prioritària d'elaborar una nova constitució.

Paral·lelament, es promocionà des del Govern la «Unión del Centro Democrático» que es presentà a les eleccions com una opció de «Centre».

Tota aquesta situació descrita s'emmarca dins un context plè de grans contradiccions i confusions, pròpies de qualsevol període de transició, quan, per exemple, a situacions semblants, la Llei s'aplicava en un cas i en l'altre ni s'utilitzava; per tant sotmès totalment a l'arbitrarietat dels governants. En definitiva les llibertats públiques de premsa, d'associació, manifestació, d'expressió etc., es veuen sotmeses a un «tolerar» que no té uns límits definits.

Una preocupació important del Govern, fou, i segueix essent, la legalització dels partits que en els seus fins i en les seves sigles denoten un caire nacionalista, republicà o bé que van en contra d'una democràcia formal.

Amb tot això la situació pre-electoral es presentà molt fragmentada en quan a opcions polítiques, donada la gran quantitat de partits que en poc temps van sortir a la llum. No obstant, la majoria d'ells es va aglutinar segons afinitats que simplificaren les possibilitats d'opció dels electors, formant coalicions. Aquestes foren principalment, a nivell de tot l'estat, la U.C.D., el P.S.O.E., A.P., P.C.E. i P.S.P. A nivell de Catalunya van ser: Pacte Democràtic, Socialistes de Catalunya, U.C.D., P.S.U.C., etc.

Analitzant, ja, el resultat de les eleccions va resultar:

A nivell de tot l'Estat, en primer lloc la «Unión de Centro Democrático»; en segon lloc el P.S.O.E., seguits a una considerable distància i en el mateix ordre de P.C.E., A.P. y P.S.P.